

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Okrašlovací spolek Zdíkovska**, se sídlem Zdíkov 235, 384 72 Zdíkov, *zastoupeného JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem, se sídlem Příběnická 1908, 390 01 Tábor*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2014, čj. RR/4042/13,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 14. 1. 2014, čj. RR/4042/13, **se z ru š u j e a vě c se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .**

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13.200,- Kč, a to k rukám zástupce žalobce JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku .

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 30. 1. 2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2014, čj. RR/4042/13 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalovanému k novému projednání. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl jako nepřipustné žalobcovo

odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kašperské Hory, stavebního úřadu (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*stavební úřad*“), ze dne 21. 8. 2013, čj. 01991/2013/SU (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“ nebo „*stavební povolení*“), kterým bylo vydáno stavební povolení na stavbu „Stavební úpravy provozovny Březník č.p. 56, na pozemku p.č.st. 206 v k.ú. Filipova Hut“ (dále též jen „*Stavba*“).

Povolování staveb a jejich změny, terénní úpravy a zařízení, užívání a odstraňování staveb, dohled a zvláštní pravomoci stavebních úřadů, postavení a oprávnění autorizovaných inspektorů, soustavu stavebních úřadů, povinnosti a odpovědnost osob při přípravě a provádění staveb byly upraveny zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“).

Ochrana přírody a krajiny, včetně účasti občanů na ní, byly upraveny zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále též jen „*zákon o ochraně přírody a krajiny*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce připomněl, že dne 2. 7. 2013 obdržel stavební úřad žádost Správy Národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava (dále též jen „*Správa NP*“) o stavební povolení na Stavbu. Žalobce podal dne 4. 7. 2013 stavebnímu úřadu žádost o informace o zamýšlených zásazích a zahajovaných řízeních podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Opatřením ze dne 1. 8. 2013 stavební úřad podle § 112 odst. 1 stavebního zákona oznámil účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení a nařídil ústní jednání. Žalobce mezi vyrozuměnými účastníky řízení nebyl. Stavební úřad vymezil jako účastníka řízení pouze Správu NP s odůvodněním, že okruh účastníků stavebního řízení byl omezen pouze na vlastníky pozemků a staveb dotčených stavební úpravou a tzv. mezující sousedy. Stavební úřad vydal následně stavební povolení, o němž se žalobce dozvěděl dne 26. 11. 2013. Dne 2. 12. 2013 obdržel stavební úřad žalobcovo podání označené jako „Vstup opomenutého účastníka do správního řízení a podání odvolání proti rozhodnutí ve věci souhlasu s rekonstrukcí Březnické hájovny v NP Šumava“ a dne 3. 12. 2013 doplnění tohoto podání. Žalovaný vydal dne 14. 1. 2014 napadené rozhodnutí, kterým odvolání proti stavebnímu povolení pro nepřipustnost zamítl.

Žalobce tvrdil, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho práv. Žalobní námitky koncipoval do sedmi bodů.

V **prvé** žalobní námitce žalobce namítal věcnou nesprávnost posouzení veřejného zájmu a tím i účastenství v řízení. Žalobce tvrdil, že měl být účastníkem stavebního řízení dle § 109 písm. g) stavebního zákona. Zvláštním právním předpisem je v tomto případě zákon o ochraně přírody a krajiny, který zakládá právo na účastenství v § 70. Veřejným zájmem chráněným zákonem o ochraně přírody a krajiny je zákonem vymezená *péče státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva,*

o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny. Žalobce tvrdil, že stavebním povolením byl veřejný zájem chráněný zákonem o ochraně přírody a krajiny dotčen. Žalovaný tuto klíčovou otázku (tj. zda byl dotčen veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny) nesprávně posoudil. Nesprávné posouzení předmětné otázky je pak důvodem nezákonnosti a věcné nesprávnosti napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení, kterým je žalobce vylučován jako účastník ze stavebního řízení.

Druhou námitkou žalobce tvrdil porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu (ze strany žalovaného). Žalovaný ze závazného kladného stanoviska Správy NP dovozuje, že realizace stavebních úprav nejsou v kolizi se zájmem ochrany územního systému ekologické stability krajiny; nejsou v kolizi se základními ochrannými podmínkami NP Šumava; je vyloučeno závažné nebo nevratné poškozování přírodní stanovišť a biotopů Natury 2000. Tyto závěry se opírají o tvrzení, dle kterého jde pouze o vnitřní dispoziční úpravy, které nebudou mít vliv na přípojky inženýrských sítí. Tvrzení je dovozováno z technické části projektové dokumentace oddílu „2. 2. Množství odpadních vod“, kde se uvádí, že počet osob bude beze změn oproti předchozí dokumentaci, tudíž množství odpadních vod budou také beze změn. Projektová dokumentace je v rozporu s veřejně deklarovanými tvrzeními, podle kterých se díky rekonstrukci změny dispozice restaurace a zdvojnásobí se kapacita. Žalobce se domníval, že při zdvojnásobení kapacity restaurace je zcela zřejmé, že dojde k zásadnímu navýšení počtu osob, které objekt využívají, a tím, kromě dalších pochopitelných důsledků (vyšší potřeba zásobování objektu, vyvážení odpadů), i ke zvýšení objemu odpadních vod a potřebě jejich častějšího vyvážení, tj. k výrazně vyšší dopravní obsluze objektu a zvýšení hlukové zátěže. Je možné také očekávat častější potřebu zásobování objektu potravinami a větší počet návštěvníků objektu. Tyto aspekty nebyly řádně zváženy ani ve stavebním povolení, ani v závazném stanovisku Správy NP. Stavební úpravy jsou přitom navrženy na objektu, který se nachází v II. zóně ochrany přírody NP Šumava a je součástí Ptačí lokality i Evropsky významné lokality Šumava. Tento objekt byl otevřen po rekonstrukci v roce 2002 (a to pouze na část roku, tj. jaro-podzim), zimní provoz byl na objektu poprvé v sezóně 2011/2012. Zdvojnásobení jeho kapacity pak proběhlo v sezóně 2013/2014. Postupný, avšak zásadní nárůst intenzity využívání objektu je tedy zcela zřejmý. Stavební úřad, žalovaný ani Správa NP se tímto rozporem v projektové dokumentaci a zveřejňovanými tvrzeními nezabývali a porušili tak povinnosti dle § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, tedy zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.

V **třetím** bodu žalobce namítal porušení § 109 písm. g) stavebního zákona, podle něhož je účastníkem stavebního řízení i *osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí.* Ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny spojuje účastenství se správními řízeními, *při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona.* Právo účastnit se řízení tedy vzniká již v okamžiku možnosti dotčení veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny, dotčení veřejného zájmu se tedy v následujícím řízení může, ale nemusí potvrdit. O existenci potenciálu dotčení veřejného zájmu svědčí již sama skutečnost, že k vydání stavebního povolení bylo nezbytné závazné stanovisko orgánu

ochrany přírody krajiny, tj. případný zásah (nutno odlišit od pojmu „dotčení“) do veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny je ze zákona v těchto případech povinně zvažován. Stavební úprava povolená napadeným rozhodnutím navíc vede k intenzivnějšímu způsobu využívání objektu, který se nachází uprostřed Ptačí oblasti, Evropsky významné lokality a II. zóně ochrany národního parku. Dle názoru žalobce není možné vylučovat možnost dotčení veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny v případech, kdy je vydáno souhlasné závazné stanovisko. Možnost dotčení veřejného zájmu požadované dle stavebního zákona a zákona o ochraně přírody a krajiny je zcela zřejmě jinou intenzitou dotčenosti veřejného zájmu, než je intenzita posuzovaná při vydávání kladného závazného stanoviska.

Žalobce dále namítal (*čtvrtý* bod), že došlo k porušení § 14 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, čj. 1 As 89/2010 – 127, lze dle žalobce použít nejen na územně samosprávné celky, ale i na Správu NP (viz též rozsudek kasačního soudu ze dne 6. 3. 2012, čj. 8 Ao 3/2011 – 252), která má z pohledu posuzování podjatosti obdobné postavení, tj. může v přenesené působnosti rozhodovat o svých právech a povinnostech (v tomto případě si vydala kladné závazné stanovisko, které bylo nezbytným podkladem pro povolení stavebních úprav na objektu ve vlastnictví Správy NP). Z mediálních vyjádření ředitele Správy NP je zřejmé, že Správa NP měla zájem na kladném a rychlém vyřízení žádosti o stavební povolení. Závazné kladné stanovisko potom vydával zaměstnanec Správy NP, který mohl být právě tímto typem prohlášení ovlivněn. Správa NP byla již v minulosti veřejně podezřívána, že ukončuje zaměstnanecký poměr se zaměstnanci z důvodu jejich odlišného názoru na správu parku a chráněné krajinné oblasti. V zahájeném trestním řízení na zaměstnance Správy NP je vyšetřováno zneužití pravomoci veřejné osoby, které dle obvinění spočívalo v nepřipustném a nepřiměřeném způsobu nucení podřízených, aby v souvislosti s kůrovcovou kalamitou legalizovali v té době už částečně uskutečňované, avšak nepovolené použití biocidů na ploše národního parku. Žalobce si je vědom, že výše uvedené je pouhým podezřením, které nebylo prokázáno soudy. Dle názoru žalobce však zakládá dostatečné pochybnosti o nestrannosti a nezávislosti zaměstnanců Správy NP. Žalobce proto tvrdil, že úřední osoby byly při vydávání závazného stanoviska zn. SZ NPS 03450/2013/2 – NPS03494/2013 ovlivněny i jinými, než zákonnými hledisky, a měly být proto ve smyslu § 14 správního řádu pro podjatost vyloučeny. Kladné závazné stanovisko Správy NP vydané v rozporu se zákonem pak nejen umožnilo vydání stavebního povolení, ale je i hlavním argumentem pro vyloučení žalobce z okruhu účastníků řízení.

V *pátém* bodu žalobce namítal porušení § 149 správního řádu. Závazné stanovisko Správy NP zn. SZ NPS 03450/2013/2 – NPS03494/2013 je závazným stanoviskem ke stavebnímu povolení ve smyslu § 149 správního řádu. Žalobce směřoval své odvolání také proti tomuto závaznému stanovisku. Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán (dle § 149 odst. 4 správního řádu) potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Žalovaný takto nepostupoval a závazné stanovisko posoudil sám. Tento nezákonný postup je zásahem do práv žalobce, protože právě na základě závazného stanoviska byl žalobce vyloučen z okruhu účastníků stavebního řízení a následně bylo jeho odvolání zamítnuto jako nepřipustné. Žalovaný porušil § 149 správního

řádu tím, že sám přezkoumal závazné stanovisko, aniž by jej postoupil správnímu orgánu nadřízenému Správě NP, tj. Ministerstvu životního prostředí.

V posledních dvou námitkách žalobce rovněž namítal porušení § 2 správního řádu (*šestý* žalobní bod), resp. § 68 odst. 3 správního řádu (*sedmá* námitka).

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobce

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 9. 5. 2014. Navrhoval její zamítnutí, když argumentačně vycházel z obsahu napadeného rozhodnutí.

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného v replice ze dne 31. 7. 2014. V ní se vyjádřil (v celkem čtyřech bodech) k tvrzením žalovaného uvedeným v jeho vyjádření. V závěru žalobce konstatoval, že na podané žalobě v plném rozsahu trvá. V dalším podání, tentokrát ze dne 11. 11. 2014 a označeném rovněž jako replika, žalobce zaslal soudu kopii tiskové zprávy Správy NP a CHKO Šumava ze dne 17. 10. 2014.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci bez jednání (§ 51 odst. 1 věty první s. ř. s.).

Podle § 109 písm. g) stavebního zákona, účastníkem stavebního řízení je pouze osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí.

Podle § 70 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, ochrana přírody podle tohoto zákona se uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů.

Podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen „občanské sdružení“), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených

zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.

Podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 24. 10. 2013, čj. 5 As 2/2012 – 95 (k dispozici na www.nssoud.cz), mj. toto: „(...) ***V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného je tudíž správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání, a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto rozhodnutí odvolacího orgánu zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 – 105, www.nssoud.cz, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 – 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 – 111, a ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 – 135, dostupné na www.nssoud.cz).“***

Krajský soud proto obrátil pozornost na stěžejní žalobní námitku, tedy zda žalovaný pochybil v názoru, že žalobcovo odvolání bylo nepřipustné.

Krajský úřad v napadeném rozhodnutí k tomu uvedl mj. toto: „Občanské sdružení nemá a nemohlo mít v daném řízení postavení účastníka řízení podle § 109 písm. a) až f), neboť nesplňuje dané podmínky pro takové účastenství. (...) Podmínkou účastenství podle § 109 písm. g) stavebního zákona u osob, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis, je to, že stavebním povolením mohou být dotčeny veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů, pokud o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí. Jedná se v podstatě o shodnou podmínku jako v případě ust. § 70 odst. 2 ZOPK, dle kterého občanské sdružení má při splnění dalších zákonných podmínek právo, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, ale jen těch, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle ZOPK. (...) Odvolací orgán proto zkoumal, zda v dané věci byly podmínky naplněny a zda občanské sdružení mohlo být řádným účastníkem řízení dle ust. § 109 písm. g) stavebního zákona a nabýt tak práv a povinností plynoucích z postavení účastníka stavebního řízení, mj. také práva podat odvolání (ust. § 81 odst. 1 správního řádu). Po posouzení věci dospěl odvolací orgán k následujícím zjištěním a závěrům: (...) Odvolací orgán se nejprve zabýval otázkou, zda daná stavba má takový charakter, že jí mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny dle ZOPK, respektive zda tyto zájmy mohou být dotčeny stavebním povolením pro tuto stavbu, protože jen v tom případě by byl stavební úřad povinen informovat občanské sdružení o zahájeném stavebním řízení

ve smyslu § 70 odst. 2 ZOPK a návazně jen v tom případě by při splnění dalších zákonných požadavků mohlo občanskému sdružení Okrašlovací spolek Zdíkovska v dané věci vzniknout postavení účastníka stavebního řízení ve smyslu § 109 písm. g) stavebního zákona. Odvolací orgán po přezkoumání dospěl k závěru, že uvedenému občanskému sdružení účastenství v daném stavebním řízení vzniknout nemohlo, neboť v dané věci zájmy ochrany přírody a krajiny dle ZOPK dotčeny nejsou, respektive nemohly být, což je patrné především z doloženého (shora citovaného) závazného stanoviska příslušného orgánu ochrany přírody (dotčeného orgánu) - Správy Národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava (dále též jen „závazné stanovisko orgánu ochrany přírody“), kterým byl v souladu s ust. § 149 odst. 1 správního řádu a podle § 44 odst. 1 ZOPK vydán souhlas s povolením stavebních úprav objektu č.p. 56 na pozemku st. p. č. 206 v k.ú. Filipova Huť podle projektové dokumentace vypracované v lednu 2013 Ing. P. K. (...) Orgán ochrany přírody po zhodnocení všech podkladů došel k závěrům, že navržené stavební úpravy nejsou v kolizi se zájmem ochrany územního systému ekologické stability krajiny ani se základními ochrannými podmínkami Národního parku Šumava. Dále uvedl, že souhlasné závazné stanovisko podle § 44 odst. 1 ZOPK může orgán ochrany přírody v souladu s ust. § 45g ZOPK vydat pouze v případě, že bude vyloučeno závažné nebo nevratné poškození přírodních stanovišť a biotopů druhů, k jejichž ochraně je evropsky významná lokalita nebo ptačí oblast určena, ani nedojde k soustavnému nebo dlouhodobému vyrušování druhů, k jejichž ochraně jsou tato území určena, pokud by takové vyrušování mohlo být významné z hlediska účelu ZOPK. Stavební úpravy budou probíhat výhradně uvnitř stávajícího objektu; v jeho bezprostředním okolí, které může být stavebním i pracemi ovlivněno, se nenacházejí stanoviště ani biotopy druhů, které jsou předmětem ochrany Evropsky významné lokality Šumava a Ptačí oblasti Šumava. Z toho důvodu dospěl orgán ochrany přírody k názoru, že souhlasné závazné stanovisko k navrženým stavebním úpravám lze vydat. Dále uvedl, že vzhledem k rozsahu a charakteru stavebních úprav se nejedná o záměr uvedený v § 12 odst. 2 ZOPK, a proto orgán ochrany přírody dospěl k závěru, že souhlasu ve smyslu citovaného ustanovení ZOPK není potřeba. V souhlasném závazném stanovisku orgánu ochrany přírody nebyly pro stavbu stanoveny žádné podmínky. Obsah závazného stanoviska je v souladu s § 149 odst. 1 správního řádu závazný pro výrokovou část rozhodnutí stavebního úřadu v dané věci. O správnosti závazného stanoviska orgánu ochrany přírody není důvod pochybovat. Odvolací orgán je z uvedených důvodů toho názoru, že z obsahu závazného stanoviska orgánu ochrany přírody, zejména z uvedených závěrů a odůvodnění vyplývá, že stavba nemá takový charakter, aby stavebním povolením byly dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny dle ZOPK. Mimo obsah závazného stanoviska orgánu ochrany přírody jsou podle názoru odvolacího orgánu pro posouzení záměru, ale i shora uvedené otázky, tj. zda se v dané věci jedná o záměr, jímž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny dle ZOPK, důležité také skutečnosti plynoucí z doložené projektové dokumentace (dále jen „PD“) zpracované autorizovanými projektanty; (...) Občanské sdružení ve svém podání uvádí, že předpokládá, že stavebním i úpravami dojde ke zvýšení kapacity poskytovaných služeb a s tím souvisejícímu zvýšenému využívání sociálních zařízení a objemu odpadních vod. Řešení stavby dle doložené PD toto de facto vyvrací, neboť mimo již výše uvedené skutečnosti, týkající se stávajících připojení na inženýrské sítě, projektant v technické zprávě části PD zdravotně technické instalace v oddílu 2.2 Množství odpadních vod dále uvedl, že „počet osob bude beze změn oproti předchozí dokumentaci, tudíž množství odpadních vod bude také beze změn. Splaškové odpadní vody budou odvedeny do stávající vyvážecí jímky“. (...) Odvolací orgán

po posouzení dospěl k závěru, že zjištěné a výše uvedené skutečnosti, zejména pak ty, které plynou ze závazného stanoviska orgánu ochrany přírody, svědčí o tom, že stavba nemá takový charakter, aby stavebním povolením byly dotčeny veřejné zájmy chránění zvláštním i právními předpisy, v daném případě zájmy ochrany přírody a krajiny dle ZOPK. V dané věci tedy nebyla splněna základní podmínka pro účastenství občanského sdružení ve stavebním řízení. Zkoumání dalších podmínek pro účastenství občanského sdružení je s ohledem na uvedené již bezpředmětné.“.

Takové odůvodnění nepřipustnosti odvolání dle krajského soudu neobstojí.

Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 2. 2. 2010, čj. 11 Ca 394/2008 – 51, dospěl mj. k těmto závěrům: „*Skutečnost, že stavba byla umístěna územním rozhodnutím v lokalitě, kde nejsou vyhlášena žádná zvláště chráněná území, sama o sobě ještě neodůvodňuje závěr, že by nebyly dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, neboť ty nejsou chráněny jen ve zvláště chráněných územích. Ani argumentace, že ve správním řízení byla vyžádána stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny, nemůže obstát, protože ani existence kladných stanovisek orgánu ochrany přírody není sama o sobě důkazem o tom, že nejsou jimi hájené zájmy nijak dotčeny. Vydaly-li dotčené orgány státní správy v oblasti ochrany životního prostředí kladná stanoviska s podmínkami, které směřují k ochraně zájmu přírody a krajiny, přičemž stanovisko je možné považovat za souhlasné jen za splnění těchto podmínek, a je-li ve výroku územního rozhodnutí stanovena podmínka odsouhlasení projektu sadových úprav orgánem ochrany přírody, nelze než dovodit, že předmětnou stavbou jsou zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, nepochybně do určité míry zasaženy (§ 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny), neboť správní úřad shledal nezbytným upravit je v rámci vydaného individuálního správního aktu.“.*

Správa NP a CHKO Šumava [jakožto orgán ochrany přírody ve smyslu § 75 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny] vydala ve věci posuzované Krajským soudem v Plzni závazné stanovisko ve věci Stavby (ze dne 13. 5. 2013, zn. SZ NPS 03450/2013/2 – NPS 03494/2013), kterým souhlasila s povolením příslušných stavebních úprav podle předložené projektové dokumentace, přičemž případné změny nelze provést bez předchozího souhlasu orgánu ochrany přírody.

Žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že v dané věci nebyly (nemohly být) dotčeny zájmy ochrany přírody, což opřel především o závěry závazného stanoviska orgánu ochrany přírody. Použil tedy přesně tu argumentaci, která byla ve výše citovaném rozsudku městského soudu shledána neobhajitelnou pro závěr o tom, že ve věci nejsou dotčeny zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny. Krajský soud proto musí konstatovat totéž, co Městský soud v Praze - vydal-li dotčený orgán státní správy v oblasti ochrany životního prostředí (zde Správa NP a CHKO Šumava) kladné stanovisko (zde závazné stanovisko dne 13. 5. 2013, zn. SZ NPS 03450/2013/2 – NPS 03494/2013) s podmínkami, které směřují k ochraně zájmu přírody a krajiny, přičemž stanovisko je možné považovat za souhlasné jen za splnění těchto podmínek, nelze než dovodit, že předmětnou stavbou jsou zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny nepochybně do určité míry zasaženy, neboť správní úřad shledal nezbytným upravit je v rámci vydaného individuálního správního aktu. Nemůže být proto

pochyb o tom, že zde byly splněny podmínky pro účast žalobce v příslušném řízení ve smyslu § 109 písm. g) stavebního zákona, resp. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Postup žalovaného krajského úřadu tak byl v rozporu se zákonem.

Vzhledem k uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Soud pro úplnost uvádí, že dalšími uplatněnými žalobními námitkami se, ve světle judikatorních závěrů vyjelených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, čj. 5 As 2/2012 – 95, již nezabýval.

[V] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Žalobce konkrétní výši uplatněných nákladů nespecifikoval, byť souhlasil s rozhodnutím věci bez jednání a byl ve výzvě soudu poučen o tom, že v takovém případě je třeba výši nákladů řízení konkretizovat. Žalobci byla proto přiznána náhrada nákladů řízení ve výši **13.200,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, žaloba a žalobcova replika ze dne 31. 7. 2014. Podání ze dne 11. 11. 2014 bylo sice označené jako replika, leč jako úkon právní služby jej nebylo lze uznat, neboť soudu jím byla doručena pouze tisková zpráva, která svým obsahem neměla vliv na rozhodovací důvody soudu.

Byť zástupce žalobce požadoval v replice ze dne 31. 7. 2014 rovněž přiznání částky odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), nedoložil soudu, že plátcem DPH skutečně je. Vzhledem k tomu, že soud následně nedohledal zástupce žalobce v registru Ministerstva financí jako plátce DPH, nebylo možné tuto částku přiznat.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu,

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. srpna 2015

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu